

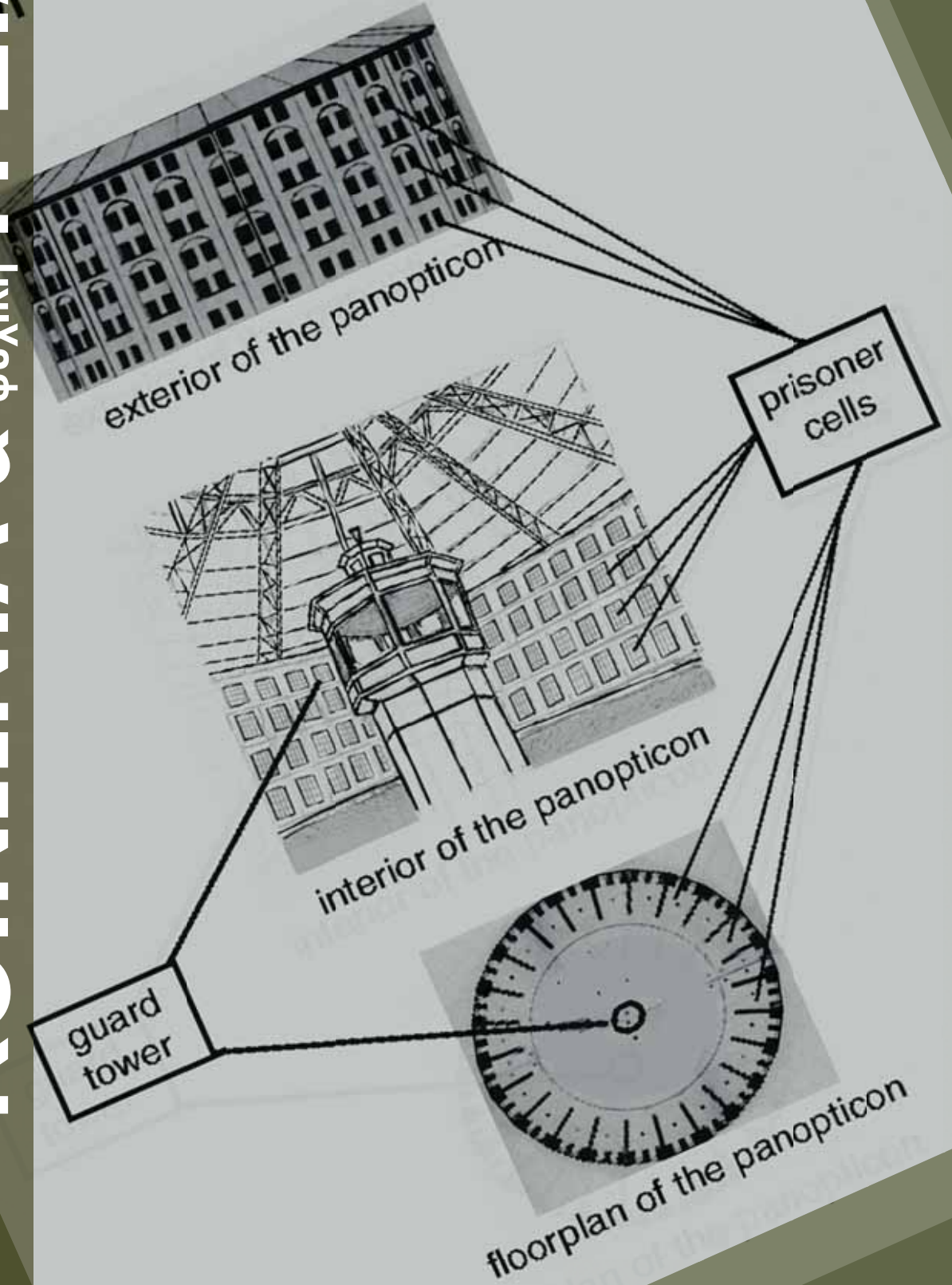
Επιστημονική Περιοδική Έκδοση για Θέματα Υγείας και Κοινωνικού Αποκλεισμού

Οκτώβριος 2008, Τεύχος 9^ο

ΚΟΙΝΩΝΙΑ & ΨΥΧΙΚΗ ΥΓΕΙΑ

DESIGN OF THE PANOPTICON

Θεματική Ενότητα
Άνθρωποι και Φυλακές

Μαρτυρίες από τις Δικαστικές Φυλακές Διαβατών *

Με λένε Ν. και είμαι και 'γω ένας από τους έγκλειστους οι οποίοι δεν έχουν λόγο να εκφράζουν τις απόψεις τους και το τι νοιώθουν γιατί πολύ απλά από την ώρα που σε προφυλακίζουν παύεις να έχεις δικαιώματα και ίση αντιμετώπιση από τους υπόλοιπους που βρίσκονται έξω στην κοινωνία. Αυτό ισχύει στην πραγματικότητα γιατί στα χαρτιά υποτίθεται ότι έχουμε δικαιώματα και ότι μπορούμε να τα διεκδικήσουμε. Αν κάνουμε την κίνηση να απευθυνθούμε σε αυτούς που μας επιβλέπουν, δηλαδή στους ανθρωποφύλακες ή αρχιφύλακες, όπως θέλεις πες τους –για να ζητήσουμε να έχουμε μια ασχολία, η οποία να είναι πνευματική, που να σε κάνει καλύτερο άνθρωπο και να σε βγάξει έξω από τη φυλακή έστω για λίγες στιγμές, έτσι για να βλέπουμε και εμείς τι χάνουμε, ότι χάνουμε τη ζωή μας χωρίς καμία συμμόρφωση– σου λένε ότι απαγορεύεται για διάφορους αλλιά και ανύπαρκτους λόγους, όπως π.χ. ότι δεν υπάρχει χώρος σε ολόκληρη τη φυλακή ή ότι δεν υπάρχει ο χρόνος! Οι ασχολίες που αναφέρωμαι είναι γενικά οι τέχνες που σε κάνουν καλύτερο και σε ολοκληρώνουν σαν άνθρωπο, σου δείχνουν αυτό που σου λείπει. Να μας βάλουν προγράμματα για εκμάθηση μουσικής, ζωγραφικής, γλυπτικής ή χειροτεχνίας, να γεμίσουν τον χρόνο μας παραγωγικά για εμάς και για την κοινωνία αύριο που θα βγούμε έξω.

Μέσα στη φυλακή σε πετάνε με συνοπτικές διαδικασίες τις οποίες τις απολαμβάνουν δύο άτομα, ο εισαγγελέας και ο ανακριτής. Δεν χρειάζονται

αποδείξεις για να σε προφυλακίσουν, χρειάζονται μόνο ενδείξεις, και με αυτές τις ενδείξεις χάνεις το μέλλον σου και την όποια θετική σταδιοδρομία είχες γιατί στη φυλακή δεν είναι όλοι ίδιοι, ίσα-ίσα που μας στοιβάζουν δέκα-δέκα στους θαλάμους, οι οποίοι είναι βάσει νόμου για πέντε αλλιά αυτές είναι λεπτομέρειες για τους “από πάνω”. Μας βάζουν μαζί με δολοφόνους, ναρκομανείς οι οποίοι έχουν όποια ηπατίτιδα θες, κλέφτες και ανθρώπους με ψυχικά προβλήματα, μόνο τους βιαστές έχουν ξεχωριστά αλλιά αυτό μην το παίρνετε κατά λέξη.

Η φυλακή είναι ένας χώρος για να γίνεις χειρότερος άνθρωπος απ' όλη τις απόψεις, δεν έχουν στόχο να σε σωφρονίσουν αλλιά να σε τιμωρήσουν για μια ζωή. Οι άνθρωποι που μπαίνουν φυλακή είναι φτωχοί πνευματικά, δεν έχουν παιδεία ούτε ηθικές αξίες γιατί δεν τους έδειξε κανένας, ούτε η οικογένειά τους, που βρίσκεται η ζωή και τι είναι αληθινό. Η φυλακή λέγεται «σωφρονιστικό κατάστημα», αλλιά απορώ γιατί μέχρι πριν λίγους μήνες συγκεκριμένα εφτά, είχα άλλη γνώμη για το τι είναι σωφρονισμός. Νόμιζα ότι είναι ο χώρος που θα σου διδάξει τι είναι σωστό και τι λάθος έτσι ώστε να μην το επαναλάβεις το λάθος που έκανες και να μην το ξαναφέρεις στην κοινωνία, νόμιζα ότι υπάρχει σχολείο για τους αγράμματους που να μπορεί όμως να τους τα διδάξει και όχι μόνο να υπάρχει ένα κτίριο που δεν προσφέρει τίποτα και σε κανέναν. Νόμιζα ότι μας χρειάζονται στην κοινωνία σαν σωστούς και σαν έντι-

* Οι μαρτυρίες των κρατουμένων στις Δικαστικές Φυλακές Διαβατών παρουσιάστηκαν στο Συνέδριο με θέμα «Ο Λόγος των Αποκλεισμένων» που πραγματοποιήθηκε στις 7&8 Ιουνίου 2008 στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Τα αρχικά των ονομάτων που χρησιμοποιούνται στα κείμενα δεν αντιστοιχούν στα πραγματικά προσωπικά στοιχεία των κρατουμένων.

μους πολίτες οι οποίοι είναι συνειδητοποιημένοι και ότι μπορούν να προσφέρουν στο κοινωνικό σύνολο. Νόμιζα ότι έχουν τον τρόπο να πειθαρχήσουν τους ανθρώπους για να βρουν τη δύναμη κι αυτοί να εκφραστούν όντως σαν άνθρωποι με βούληση και κρίση, να μπορούν να κοιτάξουν τον εαυτό τους με υπερηφάνεια και πυγμή για τα θέλω τους. Και όταν είναι έτοιμοι να βγουν στην κοινωνία να έχουν αποκομίσει κάτι από αυτό το μεγάλο σχολείο.

Είμαστε όμως πολύ πίσω από ότι νομίζουμε γιατί στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τίποτα από αυτά, τουλάχιστον όχι στην πράξη. Χτίζουν αν δεν κάνω λάθος 7 φυλακές για να φιλοξενήσουν καινούριους κρατούμενους σε καινούρια κλουβιά, αλλιά με την παλιά νοοτροπία αυτή της τιμωρίας που αναφέρθηκα πιο πάνω. Η κοινωνία αδυνατεί να ανταπεξέλθει στη μιζέρια που επικρατεί γιατί πολύ απλά είναι η ίδια που την αναπαράγει με την έλλειψη της παιδείας, την ανευθυνότητα της πολιτείας για την απαξίωση των ελληνικών ηθών και εθίμων και τις πολιτισμικές αρχές που εμείς πρώτοι διδάξαμε. Είναι τόσο επιρρεπής στη διαφθορά γιατί δεν αποδίδεται δικαιοσύνη και μένει χρόνιο πρόβλημα μεγαλώνοντας το χάσμα από μια υγιή κοινωνία.

Το παιχνίδι χάνεται από τη στιγμή που δεν υπάρχουν οι θεσμοί της οικογένειας να κρατήσουν τη συνοχή που χρειάζεται για να μην πάρουν τον λάθος δρόμο. Στους περισσότερους από δω μέσα αυτά είναι ανήκουστα αλλιά και ανιαρά. Πώς θα δείξεις ποιο είναι το σωστό όταν το πράττεις με εντελώς θανθασμένο τρόπο; Αλλιά ας μην επεκταθώ στο θέμα της οικογένειας γιατί το θέμα μας είναι οι φυλακές και ο τρόπος λειτουργίας τους.

Δεν μπορώ να πω ότι δεν έχουν γίνει κάποια βήματα πάνω σε προγράμματα, αλλιά είναι τόσο σκόρπια και ανοργάνωτα που στην ουσία δεν προσφέρουν τίποτα στους κρατούμενους. Δεν έχουν τον τρόπο ή και τη θέληση αν θέλτετε να αγκαλιάσουν τους εγκλείστους και να τους οδηγήσουν στο σωστό δρόμο και να τους μετατρέψουν σε ενεργά μέλη της κοινωνίας, να εξυγιάνουν αυτούς τους ανθρώπους για να μπορέσουν και αυτοί να ζήσουν μια φυσιολογική ζωή και σε αρμονία με τη δίκαιη πολιτεία.

Ο ρόλος των φυλακών πρέπει να αποκτήσει άλλο ύψος, πολύ πιο ανώτερο σε επίπεδο από το υπάρχον. Οι φυλακές να μην κλείσουν αλλιά να κάνουν κέντρα επανένταξης για τα άτομα που παρανομούν, και να βοηθούν για το καλό όλων. Να αλλιάξει ριζικά ο τρόπος που λειτουργούν γιατί με το σημερινό σύστημα τιμωρίας τους μόνο το κακό αναγεννούν. Δεν χρειάζεται βία γιατί η βία μόνο αρνητικά αποτελέσματα φέρνει. Θέλει μια αντιμετώπιση που να μην θυμίζει τίποτα από τη ζωή που έκαναν οι κρατούμενοι πριν τη φυλάκισή τους, γιατί πολύ απλά τότε τους δυναμώνει και τους πορώνει να επαναλάβουν τα εγκλήματα σε μεγαλύτερο βαθμό.

Κέντρα επανένταξης που το μόνο που θα προσφέρουν να είναι η πλήυση εγκεφάλου που τόσο έχουν ανάγκη οι άνθρωποι αυτοί και από κει πηγάζει η κάθε κακή κίνηση, από το αρρωστημένο σκεπτικό και την κουτοπονηριά που έτσι νομίζουν ότι θα αναδειχθούν και θα νοιώσουν ευτυχισμένοι. Αν δεν πειθαρχήσετε έναν άνθρωπο μικρό, και να τον μάθετε να αντέχει την πίεση της σημερινής κοινωνίας, θα πρέπει δυστυχώς να γίνει όταν θα έχει παρανομήσει και θα σκέφτεται τι δεν έκανε σωστά και βρέθηκε στη φυλακή. Να γίνεται μια κάθαρση πνευματική αλλιά και σωματική για όσους είναι εξαρτημένοι από ουσίες και με αυτόν τον τρόπο θα αρχίσει να εξαλείφεται το κακό, με αυτόν τον τρόπο θα αποσυμφορηθούν οι φυλακές και δεν θα χρειάζεται να χτίζουν μια και δύο σε κάθε νομό της χώρας. Τα καταστήματα αυτά φιλοξενούν κατά κύριο λόγο τροφίμους που στην πραγματικότητα μπεινοβγαίνουν κάθε λίγους μήνες ή κάθε λίγα χρόνια. Γιατί γίνεται αυτό; Γιατί δεν μπορούν να βρουν ούτε οι ίδιοι γιατί έσφαλαν και που με αποτέλεσμα να βολεούνται σε έναν τρόπο ζωής που ούτε αυτόν δεν αντέχουν αλλιά ασυνείδητα τον ανέχονται. Δεν διαφέρουν από τους υπόλοιπους ούτε κι έχουν ψυχικές διαταραχές, απλώς είναι κακόμοιροι, φουκαράδες που δεν τους έδειξε ποτέ κανείς τίποτα. Αν δεν τους μάθει η πολιτεία που εξαρχής έχει την ευθύνη ποιος θα τους μάθει; Στο κάτω-κάτω την κοινωνία την αποτελούμε όλοι μας, το κράτος είμαστε εμείς οι ίδιοι, εμείς δεν κάνουμε κάτι καλό και είναι έτσι τα πράγματα. Αν δεν φωνάξουμε

εμείς που είμαστε εδώ μέσα αλλιά και εσείς που γνωρίζετε ότι δεν φέρνει κανένα θετικό αποτέλεσμα στην κοινωνία, ποιος θα ενδιαφερθεί;

Οι πολιτικοί που οι ίδιοι αυτοί καλλιεργούν τη διαφθορά και την αποχαύνωση του κόσμου; Το μόνο που κάνουν είναι να βρίσκουν κονδύλια από την ευρωπαϊκή ένωση για να χτίζουν καινούριες φυλακές και να εκμεταλλεύονται με τον πλέον θαναθασμένο τρόπο την οικονομία του κράτους δημιουργώντας μόνο ελλείμματα και την παραοικονομία να ευημερεί.

Οι δικαστικοί δεν αποδίδουν δικαιοσύνη παρά μόνο μοιράζουν χρόνια σαν να είναι μήνες! Ποινές που σε εξοργίζουν, για το τίποτα σε καταδικάζουν και σε πετούνε στη φυλακή. Οι νόμοι μας είναι πιο αυστηροί σε όλη την Ευρώπη και δεν κάνουν τίποτα για αυτό. Δεν μειώνουν τις ποινές αλλιά τις αυξάνουν. Η κοινωνία παγκοσμίως οδεύει προς την καταστροφή και την πνευματική εξαθλίωση. Παντού γύρω μας, με οποιονδήποτε μέσο ενημέρωσης υπάρχει, προωθούν τις πιο φτηνές απολαύσεις και τον πιο πρόχειρο τρόπο ζωής, τον πιο ρηχό. Έτσι ώστε να είναι όλοι ευάθλωτοι και αδύναμοι και όλοι να «αγοράζουν τα προϊόντα τους» είτε νόμιμα είτε παράνομα. Η κοινωνία αδυνατεί να ανταπεξέλθει και να καταπολεμήσει τα ναρκωτικά γιατί πολύ απλούστατα η ίδια τα προωθεί άμεσα ή έμμεσα. Μέσα από ταινίες, πρόχειρες και έντονες απολαύσεις, και με το πρόσχημα ότι έτσι θα γίνεις καλύτερος και θα προοδεύσεις. Οι νόμοι αυτοί που απευθύνονται; Σε μια κοινωνία που σε θέλει χρήστη ή που τουλάχιστον σε παροτρύνει όπως μπορεί;

Πρέπει να είναι πιο επιεικείς και να δείχνουν κατανόηση γιατί δεν γίνεται από την άλλη πλευρά να σου λένε δοκίμασε και από την άλλη να σου κόβουν το χέρι.

Δεν αποδίδεται δικαιοσύνη γιατί τιμωρούν κατηγορούμενους με μικρές ποσότητες ναρκωτικών με ποινές που αντιστοιχούν σε μεγαλέμπορους και αυτούς δεν τους συλλαμβάνουν γιατί αδυνατούν. Αφήνουν τα ναρκωτικά να κυκλοφορούν για να λειτούργουν τα δικαστήρια και να φαίνεται ότι αποδίδουν δικαιοσύνη. Δεν κόβουν το δέντρο από την ρίζα αλλιά μόνο την κορυφή για να δαιωνίζεται η κατάσταση αυτή.

Πρέπει να υιοθετήσουμε τα συστήματα και τους νόμους που έχουν οι υπόλοιπες χώρες της Ευρώπης γιατί με το να καταδικάζουν τον οποιονδήποτε δεν κερδίζει κανείς. Στην Ελλάδα έχουμε τα πιο υψηλά ποσοστά σε όλα τα τραγικά φαινόμενα, στα τροχαία, στους καπνιστές, στους ναρκομανείς! Αντί να μειώνονται, αυξάνονται και οι νόμοι αυτοί οι αυστηροί δεν φέρνουν αποτέλεσμα, γιατί η γοητεία του παράνομου εμάς τους Έλληνες μας συγκινεί ιδιαίτερα. Για να σταματήσει η αδικία αυτή θα πρέπει να γίνει διαχωρισμός σε μαλακά και σκληρά ναρκωτικά γιατί η αλήθεια είναι ότι κάνει χρήση χασίς τουλάχιστον η μισή Ελλάδα και ανάμεσα τους ευυπόληπτοι πολίτες που συνεισφέρουν στην κοινωνία σε όλους τους κλάδους, δεν είναι μια μειοψηφία. Με τη νομιμοποίηση θα κερδίζει το κράτος και θα πάψει να χειροτερεύει το θέμα με τα ναρκωτικά.

Οι δικαστικοί για να κάνουν τη δουλειά τους σωστά θα πρέπει να δίνουν δεύτερη και τρίτη ευκαιρία σε ανθρώπους που είχαν μια ευυπόληπτη δουλειά και προσωπικότητα, και να τους βάζει ένα πρόστιμο τσουχτερό ή μια εγγύηση γιατί τα χρήματα στη σημερινή εποχή είναι πιο δυσεύρετα από την ελευθερία, αυτή έχει καταρρακωθεί, αλλιά ποτέ δεν είναι αργά! Να επιστρέψω στις φυλακές το θέμα αλλιά και το νου μου, δυστυχώς για να αλλιάξει κάτι στη χώρα αυτή πρέπει να πληρώσουν πολλοί αθώοι για πολύ καιρό και ύστερα από πολλούς αγώνες και κόπο να καταφέρουν να περάσουν το μήνυμα, όπως για παράδειγμα για τους ανεμιστήρες πέρυσι έγινε ολόκληρη εξέγερση και πολλοί κρατούμενοι τους πλήρωσαν με την ελευθερία τους –γι' αυτό είπα πριν ότι η ελευθερία έχει καταρρακωθεί:

Να αναφερθώ στα τηλέφωνα του διαδρόμου, στις τηλεοράσεις, στα ψυγεία;

Χιλιάδες άνθρωποι χάνουν το μέλλον τους και τα χρόνια τους μέσα στις φυλακές, όχι για τα αδικήματα που διέπραξαν αλλιά επειδή απαίτησαν πάμπολλες φορές να αποκτήσουν τα αυτονόητα για τους στοιχειώδεις τρόπους διαβίωσης. Αυτονόητα μόνο για εμάς όχι για αυτούς.

Εν κατακλείδι, πάντα υπάρχει η δυνατότητα της αλληλεγγύης, της ριζικής αλληλεγγύης, ξέρω απ' τη μια

στιγμή στην άλλη δεν μπορεί να αλλιάξει κάτι, αλλιά με μια σωστή αρχή όλα μπορούν να διορθωθούν και τα δικαστήρια να είναι πιο δίκαια και πιο επιεική και η φυλακή να γίνει χώρος επανένταξης· εξάλλου στις ελληνικές φυλακές φιλοξενούνται άποροι, ναρκομανείς και για οικονομικούς λόγους κρατούμενοι. Μέχρι και αυτοί που έχουν σκοτώσει το έχουν κάνει εν βρασμό ψυχής δεν είναι κακούργοι, στο εξωτερικό βρίσκονται τέτοιοι κρατούμενοι, όχι εδώ.

Να υπάρχει ανθρώπινη αντιμετώπιση και θέληση από τους διοικούντες τα προγράμματα και για την αφύπνιση των κρατούμενων κι όχι να μας κάνουν σαρδέλα στο κουτί. Να υπάρχει υγιεινή και περισσότερη καθαριότητα και εκεί να ρίχνουν ποινές, σε όποιον δεν τηρεί τους κανόνες αυτούς. Και όπως ανέφερα και παραπάνω, το πιο σημαντικό απ' όλα είναι να ενδιαφέρονται για εμάς και για την επανένταξή μας στο κοινωνικό σύνολο. Ας διοικήσουν καλύτερα αυτοί που ενδιαφέρονται από την ψυχή τους και όχι από το συμφέρον τους. Η ελπίδα πεθαίνει τελευταία, έτσι λένε, αλλιά η αρχή είναι το ήμισυ του παντός.

Η δικαιοσύνη της ψυχής είναι η υπέρτατη αρετή! Ας την πράξουμε!

Ευχαριστώ απ' τα βάθη της ψυχής μου για τη δυνατότητα που μου δώσατε, να ακουστεί ο λόγος μου!!

N.

Θεσσαλονίκη 5 Ιουνίου 2008 Δ.Φ.Θ.

Αγαπητοί φίλοι, μέσα από αυτές τις σειρές σας χαιρετώ... Σας θεωρώ φίλους γιατί σκύβετε στα προβλήματά μας και ασχολείστε μαζί μας.

Είμαι στοιβαγμένος με ακόμη 9 ψυχές σε ένα κελί της φυλακής. Είμαι μέσα για το πάθος που είχα για το χασίς. Κοντεύω τα 40 και έχω έναν ανήλικο γιο.

Είμαι νομίζω θύμα της εποχής.

Σε μια κοινωνία όπου όλα είναι σάπια... οι μεγάλοι απατεώνες ρημάζουν τα πάντα με τη συνοχή των πολιτικών, είναι όλοι έξω και περνάνε καλά.

Στην κοινωνία μας όπου ο συνάνθρωπός μου αγωνιά για το αν θα ξημερώσει άλλη μια μέρα γεμάτη ανασφάλεια και θα παλέψει για την επιβίωση, κάποιος πρέπει να είναι στη φυλακή.

ΠΡΕΠΕΙ να βρεθούν εξιλαστήρια θύματα...

Κάποιοι πρέπει να μπουν φυλακή... για να λειτουργήσει το "αγγελικά" πηλασμένο σύστημα τους.

Και αυτοί οι κάποιοι είμαστε εμείς... Οι χρήστες ουσιών.

Δεν υπάρχει μέριμνα καμιά.

Στοιβαγμένες ψυχές μέσα σε μικρά κελιά...

ΕΙΜΑΣΤΕ οι πολιτικοί κρατούμενοι της εποχής!

Είμαστε ότι χρειάζονται... το βούτυρο στο ψωμί τους...

ΣΕ δίκες φαρσοκωμωδίες μας "βαπτίζουν" εμπόρους, χωρίς στοιχεία, μόνο με τις δικές τους φανταστικές υποθέσεις!

ΜΕ μπάτσους που στέλνουν «δουλιές» και παρακινούν χρήστες να τους φέρνουν ναρκωτικά –με δόλο δηλαδή– παίρνουν τα γαλιόνια τους και ρίχνουν λάδι στην καλοστημένη μηχανή του συστήματος που αντιπροσωπεύει τον καιρό μας.

ΜΕ ιατροδικαστές που δίνουν το ελαφρυντικό του χρήστη ΜΟΝΟ σε αυτούς που θα τους υποδείξει η αστυνομία ότι συνεργάστηκαν.

ΜΕ απάνθρωπη νομοθεσία και εξοντωτικές ποινές.

ΜΕ δικαστές που αθλώνουν κάποιους –άσχετα από τις ποσότητες που κατείχαν ή διακινούσαν– επειδή οι μπάτσοι πίεσαν με τις γνωστές μεθόδους τους (ζαρντινιέρα) να καταδώσουν αυτούς που έκαναν χρήση μαζί ή όποιον άλλο θυμηθούν.

Καμία πρόνοια, καμία μέριμνα, καμία περίθαλψη, κανένα ελαφρυντικό. Μόνο ελλείψεις...

ΒΟΗΘΕΙΑ χρειαζόμαστε, όχι φυλακή!

Έξω είναι ανάμεσά σας βιαστές-παιδεραστές-έμποροι όπλων, προαγωγοί που ακόμη και στη φυλακή τυγχάνουν της ευνοϊκότερης μεταχείρισης και από τη νομοθεσία.

Το 72% των κρατούμενων στην Ελλάδα είναι για ναρκωτικά. Είμαστε όλοι έμποροι; Έχουμε τα Mercedes και τους λογαριασμούς στην Ελβετία;

Δεν πρέπει κάποιος-κάποτε να κοιτάζει το δικό μας πρόβλημα; Στο κάτω-κάτω, κακό μόνο στον εαυτό μας κάνουμε...

ΒΟΗΘΕΙΑ χρειαζόμαστε... όχι βιασμό της ψυχής σε φυλακές που λειτουργούν σαν εκπαιδευτήρια, σαν σχολές εγκληματιών.

Έχω σπουδάσει, έχω οικογένεια (που περνά δύσκολα), έχω διακρίσεις στον αθλητισμό. Μέχρι που έμπλεξα με το χασίς.

Ήμουν ενεργό μέλος στην πολιτική ζωή του τόπου επειδή πίστευα ότι κάτι θα αλλάξει...

Δυστυχώς δεν γίνεται τίποτα. Είναι όλοι ΑΝΙΚΑΝΟΙ να λύσουν προβλήματα.

Δεν μπορούν να ταΐσουν τον λαό, εμάς θα κοιτάζουν;

Ευχαριστώ που μου δώσατε την ευκαιρία να πω δύο λόγια. Δεν αναφέρθηκα στις συνθήκες διαβίωσης στις φυλακές, θα νομίζατε ότι σας λέω ψέματα... Αφήστε το μυαλό σας να τρέξει σε άλλους καιρούς... χρόνια πριν.

Κλείνω με μια κουβέντα του ALBERT EINSTEIN από το 1948: "Ο περιορισμός δικαιολογείται μόνο εφόσον απαιτείται για την ασφάλεια της ζωής."

Θα σα παραθέσω και ένα απόσπασμα που "κράτησα" από το βιβλίο "Ο Θάλαμος" του Άντον Τσέχωφ που έγραψε το 1892.: "Από τη στιγμή που χτίστηκαν φυλακές και τρελοκομεία κάποιος πρέπει να βρίσκεται εκεί μέσα. Αν δεν είσαι εσύ, θα είμαι εγώ. Αν δεν είμαι εγώ, θα είναι κάποιος άλλος. Θα έρθει κάποτε ένας καιρός που δεν θα υπάρχουν ούτε φυλακές, ούτε τρελοκομεία. Ούτε κάγκελα στα παράθυρα, ούτε ζουρλομανδύες. Αργά ή γρήγορα κάποτε θα γίνει και αυτό".

Εγώ λέω: "Η ζωή του κρατούμενου δεν έχει προσωπικές στιγμές."

Θα μπορούσα να γράφω για ώρες αλλά θέλω να σας αποχαιρετήσω με δύο λόγια από τον ΚΑΒΑΦΗ: "Και καταντά το αύριο πια σαν αύριο να μην μοιάζει...". Σας ευχαριστώ.

Γ.

Ο Λόγος των αποκλεισμένων

Καλησπέρα σας.

Είμαστε μια ομάδα τριών κρατούμενων και σας γράφουμε και εμείς για να ακουστεί η φωνή μας.

Τυχαίνει να είμαστε και οι τρεις «τοξικομανείς» που μπαينوβγαίνουν στη φυλακή για την αρρώστια τους, αντί να φροντίσει το κράτος να μας βοηθήσει βάζοντάς μας σε κάποιο κέντρο αποκατάστασης ή κάποια άλλη κλινική για να απεξαρτηθούμε και όχι να μας κλείνουν στη φυλακή νομίζοντας ότι θα σωφρονιστούμε.

Θα σας αφηγηθούμε από μια μικρή ιστορία του καθενός μας για να καταλάβετε ότι είμαστε παιδιά που μπορεί να ήταν δικά σας ή συγγενικά σας πρόσωπα.

1η περίπτωση

Λέγομαι Ν. και είμαι 24 ετών. Μεγάλωσα σε ένα ήσυχο οικογενειακό περιβάλλον. Μπήκα πρώτη φορά φυλακή στα ανήλικα της Αυλώνας 16 ετών για 20 γραμμάρια πρέζα. Ήμουν χρήστης αηλιά με δικάσανε σαν "έμπορο θανάτου" σε είκοσι χρόνια και έξι μήνες κάθειρξη 16 ετών παιδί, αντί να φροντίσουν να μου δώσουνε μια ευκαιρία και να με βοηθήσουν βάζοντάς με σε κάποιο πρόγραμμα να απεξαρτηθώ. Το μόνο που καταφέρανε ήταν να με κλείσουν σε ένα κελί και τίποτα παραπάνω. Προφυλακίστηκα το 2000 και αποφυλακίστηκα το 2007 Φεβρουάριο και το μόνο που καταφέρανε ήταν να συλληφθώ ξανά μετά από έξι μήνες τον Σεπτέμβριο 2007 με 3μισι κιλά ηρωίνη και εκατό γραμμάρια κοκαΐνη. Πιστεύετε ότι αν από την αρχή μου είχανε δώσει μια ευκαιρία θα κατέληγα ξανά στη φυλακή;

Τώρα αντιμετωπίζω ποινή τουλάχιστον ισόβιας κάθειρξης χωρίς να αναγνωρίζεται η αρρώστια μου και χωρίς να μπορώ να βοηθηθώ και χωρίς ελπίδα για το μέλλον. Ευχαριστώ που με ακούσατε.

Ν.

2η περίπτωση

Λέγομαι Κ. και είμαι 25 ετών και είμαι από τις Σέρρες αλλά μεγάλωσα στην Αθήνα. Από την ηλικία των 15 ετών μπλέχτηκα με μεγαλύτερες παρέες που δεν ήταν του κύκλου μου και ξεκίνησα τα ναρκωτικά για την ακρίβεια χασίς. Συνέχισα με διάφορα χάπια και ότι έβρισκα μπροστά μου με αποτέλεσμα να γίνω και εγώ τοξικομανής. Πρώτη φο-

ρά και εγώ μπήκα φυλακή το 1999 στις Φυλακές ανηλίκων Αυλώννας για ναρκωτικά και βγήκα μετά από ένα χρόνο κλειδώματος σε ένα κελί περιμένοντας να δικαστώ και τίποτε άλλο χωρίς καμία ουσιαστική βοήθεια από το «ίδρυμα» όπως το αποκαλούν. Βγήκα μετά από ένα χρόνο εγκτασάθηκα στις Σέρρες και απέκτησα δική μου οικογένεια και ένα παιδί. Μετά από 3μισι χρόνια αποχής από τα ναρκωτικά ξαναέπεσα με τα μούτρα γιατί βρέθηκα σε στιγμές αδυναμίας, δεν πάταγα στην πραγματικότητα γιατί δεν μπορούσα να ανταπεξέλθω στις υποχρεώσεις μου γιατί είχα τη «στάμπα» της φυλακής επάνω μου και δεν μπορούσα να επανέλθω στην κοινωνία. Άρχισα να κάνω διάφορες κλησές και για τη δόση μου και να φέρω κάτι στην οικογένειά μου, άσχετα αν δεν μπορούσα να κρίνω το σωστό από το λάθος και το αποτέλεσμα ήταν να ξαναμπώ το 2004 στη φυλακή. Μετά από ενάμισι χρόνο βγήκα έξω και όλα ήταν διαλυμένα και αντιμετώπιζα ξανά προβλήματα με τους πάντες.

Προσπάθησα να διορθωθώ αλλιώς σύντομα ξανά έπεσα στα ναρκωτικά γιατί δεν είχα τη βοήθεια που έπρεπε.

Σήμερα βγάζω για τρίτη φορά φυλακή και δεν ξέρω πότε θα βγω και τι θα κάνω όταν με το καλό βγω. Ευχαριστώ πολύ που με ακούσατε.

K.

3η περίπτωση

Λέγομαι Α. και είμαι 23 ετών και είμαι και εγώ φυλακή για ναρκωτικά. Μεγάλωσα σε μια πολυμελή οικογένεια και ξεκίνησα το χασίς σε ηλικία 13 ετών. Στα 15 είχα φάει extasy, lsd, μανιτάρια και δεν είχα ιδιαίτερο λόγο, απλά τα δοκίμασα και μου άρεσαν. Σπούδασα αλλιώς δεν δημιουργούσα προβλήματα στην οικογένειά μου ώσπου άρχισα να πίνω ηρωίνη. Αρρώστησα γρήγορα και δεν μπορούσα να την κόψω. Γρήγορα όλα μείνανε στάσιμα, η πρόοδος μου, δεν μπορούσα να δουλέψω για πολύ καιρό κάπου γιατί όταν καταλάβαιναν έφευγα από μόνος μου γιατί με αντιμετώπιζαν άσχημα. Μπήκα φυλακή το 2007 για χρήση και διακίνηση και ενώ θα μπορούσε το κράτος ως τοξικομανή να με βοηθήσει με κάποιο κέντρο αποκατάστασης με έκλεισε φυλακή δεν ξέρω και εγώ

για πόσο. Ελπίζω τα πράγματα να αλλάξουν για τους τοξικομανείς. Ευχαριστώ και εγώ που με ακούσατε.

A.

Η φυλακή δεν είναι για τοξικομανείς

Η λύση δεν είναι να μπαίνουν οι τοξικομανείς στη φυλακή αλλιώς ακόμα και όταν πιασθούν να βοηθηθούν βάζοντάς μας σε κάποιο κέντρο αποκατάστασης.

Πώς να κόψουμε όταν περιμένουμε ένα και δύο και τρία χρόνια περιμένοντας την κωλολίστα αναμονής του ΟΚΑΝΑ στο πρόγραμμα μεθαδόνης, ενώ ξεροσταλιάζουν τα κορμάκια μας στους δρόμους και στις πλατείες; Δεν γεννηθήκαμε ληστές κλέφτες ή τοξικομανείς, είμαστε σαν εσάς, είμαστε μια ευπαθής ομάδα που χρειάζεται κοινωνική βοήθεια και υποστήριξη και όχι αποκλεισμό.

Να σημειωθεί ότι τα ναρκωτικά από το κράτος αντιμετωπίζονται με τις χειρότερες των ποινών χειρότερα και από τους παιδεραστές και τους δολοφόνους που δικάζονται με 3/5 και εμείς με 4/5. Είναι αδικία δεν νομίζετε;

Περιμένουμε ενάμισι χρόνο να πάμε δικαστήριο για να «ακούσουμε» την καμπάνα των χρόνων στα αυτιά μας και να μας σκοτώσουν το δικό μας αύριο. Όταν τελειώσουμε με το καλό θα μας αντιμετωπίζουν ξανά με τον ίδιο τρόπο ή ως σωφρονισμένους; Πως;

Αυτό είναι το ευχαριστώ του κράτους για τα παιδιά με πρόβλημα; Να μας πετάνε στον Καιάδα;

Ευχαριστούμε πολύ που ακούστηκε ο λόγος μας έστω και αν δεν είμαστε παρών.

N.-K.-A.

Ο Λόγος των εγκλωβισμένων

Σας χαιρετώ και σας ευχαριστώ για τη δυνατότητα που μου δίνετε ν' ακουστεί η φωνή μου έξω από τη φυλακή στην οποία ζω. Έχω κάνει κάποιο αδίκημα και δίκαια είμαι μέσα. Αυτό όμως δεν έχει να κάνει με το ποιος είμαι, τι ονειρεύομαι και τι διάθεση έχω να παλέψω για τη ζωή. Στόχος μου

είναι να βγω από δω μέσα χωρίς να χάσω την ευγενική μεριά της ψυχής μου και το μέρος της καρδιάς μου που είναι γεμάτο αγάπη. Πιστεύω πως σ' αυτό τον κόσμο που ζω, πρώτα οι Άνθρωποι εγκλωβίστηκαν μέσα στη ψυχή τους, στο μυαλό τους και στις λάθος επιλογές. Και αυτό ήταν και σαν αποτέλεσμα ο εγκλωβισμός στη φυλακή. Σ' αυτούς τους 7 μήνες παρατήρησα πως το 95% των κρατουμένων έχουν διαλυμένες οικογένειες και η αιτία που τους οδήγησε σε αδικήματα ήταν τα ναρκωτικά. Αυτό με κάνει να σκεφτώ και να φωνάξω δυνατά πως πρέπει να στηρίξουμε τις αδύναμες οικογένειες ώστε να υπάρχει Αγάπη και Αρμονία μέσα σ' αυτές. Να δίνονται ευκαιρίες σε παιδιά όλων των κοινωνικών τάξεων και παιδιά που θεωρούνται «προβληματικά», να τα αγκαλιάζουμε και όχι να τα απωθούμε μακριά μας. Θέλω να ακουστεί η φωνή μου μέσα στη καρδιά σας και όχι στο μυαλό σας. Η φυλακή δεν με τρομάζει, με μαθαίνει. Είναι ένα διαφορετικό πανεπιστήμιο που εγώ προσωπικά θα χρησιμοποιήσω τις γνώσεις και τις εμπειρίες απ' αυτό για να βάλω ένα λιθαράκι και να κάνω τον κόσμο καλύτερο και όχι χειρότερο.

Υ.Γ.: Δε γεννηθήκαμε και μεγαλώσαμε στη φυλακή, αλλιά στην αγκαλιά της μητέρας μας. Αυτή είναι η πρώτη αγκαλιά και το πρότυπο κάθε αγκαλιάς και φροντίδας και όσο η κοινωνία μοιάζει με αυτήν τόσο ευτυχέστερα είναι τα ελεύθερα πρόσωπα που την συνθέτουν.

Γ.

Ο διάδρομος μακρύς, ο φωτισμός χαμηλός, ο εξαερισμός ανεπαρκής, διακόσιες ψυχές στοιβαγμένες πηγαίνουν κι έρχονται χωρίς προορισμό.

Αποκομμένος από το εδώ περιβάλλον προσπαθώ να διατηρήσω τις εσωτερικές μου ισορροπίες. Βυθίζομαι στις σκέψεις μου και χάνομαι στους δικούς μου κόσμους, κόσμους που έχτιζα χρόνια και σε ένα τέταρτο της ώρας χάθηκαν με ένα ένοχος. Μου κλείδωσαν τα όνειρα. Ένοχος!!! Μία λέξη που σου ανατρέπει τα πάντα. Ένοχος, μία λέξη όπου ακούστηκε από τον εισαγγελέα της έδρας 377 της Θεσσαλονίκης. Μία λέξη του υπαλλήλου του Έλλη-

να φορολογούμενου όπου το κράτος του έδωσε τον διακριτικό τίτλο του εισαγγελέως με την υπόθεση να διαφυλάττει το δίκαιο.

Αξίωμα το οποίο λαμβάνεις εφόσον πρωτίστως υποτίθεται ότι εκρίθεις ως άτομο από τους ανωτέρους σου για το ήθος σου, την αντικειμενικότητά σου, τη μόρφωσή σου, ότι είσαι αμερόληπτος και αλώβητος από εξωγενείς παράγοντες και το σπουδαιότερο να μην είσαι επιρρεπής για να αποδίδεις δικαιοσύνη. Κατηγορία μου «Οικονομικό έγκλημα». Κατά την 5νθήμερον ακροαματική διαδικασία δεν προκύπτουν στοιχεία, δεκαπέντε μάρτυρες κατηγορίας παρήλασαν, ουδείς γνώριζε το άτομό μου, κατόπιν συσκέψεως ενός τετάρτου της ώρας, απεφάνθη το δικαστήριο: «ένοχος», συντασσόμενοι με την πρόταση του εισαγγελέως.

Ένοχος. Ζαλήστηκα, σκοτοδίνη, συναισθήματα αλλήλοκατα με κυρίευσαν. Έχασα την επικοινωνία με το περιβάλλον. Αναστηλώνομαι, προσπαθώ να ανασυγκροτήσω τις σκέψεις μου. Μα βέβαια τι αποτέλεσμα περίμενα από μία δίκη παρωδία. Ο πρόεδρος χαριεντίζετο με τις δικηγόρινες. Ενώ η πολιτική αγωγή του δημοσίου, έσκαβε τη μύτη του, σκάλιζε τους οδόντας του και έγλυφε τα ευρήματα!!!

Μα τελικώς ποια η παιδεία αυτών και η νομική κατάρτισή τους, όταν πάγια νομολογία από αποφάσεις του Αρείου Πάγου και του οικείου τους Συμβουλίου Εφετών παραβλέπονται και ρίπτονται κυριολεκτικώς εις τον κάλαθο των αχρήστων.

Δεν εκπλήσσομαι, οι περισσότεροι των δικαστών δεν έχουν αξίες και αρχές ούτε ηθική, ούτε συναισθήματα έχουν. Και εις το βήμα των δικαστηρίων φωνασκούν και για να κρύψουν τη γύμνια τους καταλογίζουν αδικήματα με υποθέσεις και χωρίς ενδείξεις επιβάλλουν βαριές ποινές.

Η εξουσία δεν τους έφθιρε ή τους διέφθιρε. Τους έκανε να χάσουν την ψυχή τους. Στην πλειονότητά τους είναι μεταλλαγμένοι, γι' αυτό αν τους κοιτάξεις βαθιά θα δεις ότι στα μάτια των περισσότερων υπάρχει ένα κενό. Είναι απλανή όντα, χωρίς βάθος. Προσωπεία. Μασκοφόροι συμφερόντων. Κυνικοί και εξουσιολόγοι.

Οι περισσότεροι απ' όσους ομνύουν εις το όνομα δήθεν της κάθαρσης της δικαιοσύνης είναι αυτοί που την οδήγησαν σ' αυτό το χάζι.

Η αναληγσία τους ξεπερνά τα όρια της φαντασίας μου επέβαλαν ποινή καθείρξεως ετών και επαναλαμβάνω με κάτω του μηδενός αποδείξεις, άνευ ανασταλτικού χαρακτήρα. Δεν έλαβαν υπόψη τους τη σοβαρή ασθένεια της συζύγου μου (ερυθρουματώδης ηλύκος, προκεχωρημένου σταδίου εις τα πρόθυρα αιμοκαθάρσεως).

Δεν έλαβαν υπ' όψιν τους τη συγκροτημένη οικογένεια των 4 παιδιών όπου μετά από 25 έτη γάμου καταφέραμε να δημιουργήσουμε ένα ζωτικό κύτταρο της κοινωνίας. Δεν έλαβαν υπόψη τους τις καταστροφικές συνέπειες που θα έχει η απουσία μου από τον επαγγελματικό χώρο.

Το παράδοξο είναι ότι εις τον ένα των συγκατηγορουμένων επεβλήθη κάθειρξις δέκα ετών μετ' ανασταλτικού χαρακτήρος και άνευ χρηματικής εγγυήσεως. Αλλά βέβαια ο κύριος αυτός είναι κάτοικος Θεσσαλονίκης ενώ εγώ κάτοικος του νότου με αποτέλεσμα να έχει καλύτερα πρόσβαση εις τους τοπικούς παράγοντες διότι κύριοι, το παραδικαστικόν οργιάζει στην επαρχία, δικαστές, πρόεδροι, δημόσιοι Κατηγοροί, μεγαλο-δικηγόροι και λαϊκοί συντρώγουν, συνδιασκεδάζουν, συναλλάσσονται. Σε ποια αυτοκάθαρση της δικαιοσύνης ή και κάθαρση αναφέρεται ο Υπουργός; Όταν τα φαινόμενα αποδεικνύουν το αντίθετο; Όταν η έδρα της αίθουσας 347 η ίδια η οποία με καταδίκασε, ελευθέρωσε μετ' εγγυήσεων εμπόρους σκληρών ναρκωτικών με αποδεικτικά στοιχεία ζυγαριές, σημειωματάρια, πελατολόγια, χρήματα, μαρτυρίες, κ.λπ.;

Ποια αυτοκάθαρση; Εάν το σπυρί δεν σπάσει να τρέξει το πύον να φύγει όλο; Αν παραμείνει η ρίζα του, η ίαση θα είναι πρόσκαιρη και θα κακοφορμίσει. Κάνουν λάθος, λοιπόν, όσοι νομίζουν ότι μπορούν να μανιπουλάρουν στο άψε-σβήσε την κρίση. Το «ψεκάστε, σκουπίστε, τελειώσατε» ταιριάζει σε οικογενειακά νοικοκυριά όχι σε δικαστικά ζόμπι.

Το αδιάβλητο της δικαιοσύνης στην περίπτωση μου προκύπτει από το γεγονός του ότι προ της εισόδου του πρωτεργάτου και δημιουργού της κομπίνας εις βάρος του Ελ. Δημοσίου, έξω από το γραφείο του Εισαγγελέως. Κατόπιν της καταθέσεως εις τον Ανακριτή, διέφυγε, δραπέτευσε κατά μυστηριώδη τρόπο, έκτοτε αγνοείται. Βεβαίως, δεν

εκπλήσσομαι όταν σε αυτή την παρανομία εμπλέκονται άρχοντες εν ενεργεία και το πρωτοπαλίκαιο αυτών είναι ο αρχιτέκτονας της κομπίνας των 14,2 δις δραχμών.

Άπαντες γνωρίζουν τους πραγματικούς φυσικούς αυτουργούς. Κωφεύουν και διώκονται άσχετα άτομα. Συνεννοούνται πολιτική αγωγή, μάρτυρες του δημοσίου με τους δικαστές και αυτοί με τη σειρά τους μοιράζουν χρόνια. Αρκεί που η υπόθεση έχει πάρει τον δρόμο της διεκπαιρέωσης.

Με αφετηρία το έτος 1992 και τέλος 2002 αρχιτέκτονας προστάτες του διοικητικού υπάλληλοι και ελεγκτικό σώμα του δημοσίου, δικαστικοί και πολιτικοί παράγοντες του τόπου συγκάλυψαν και συγκαλύπτουν το μεγάλο αυτό σκάνδαλο με αποτέλεσμα να εισπράξουν το ποσό των 14,2 δις δραχμών.

Δεν αρκεί λοιπόν η ήπια συμπεριφορά ή ηρεμία για την κάθαρση του δημοσίου και δικαστικού συστήματος. Στο χώρο της δικαιοσύνης η οποία λειτούργει άνευ ελέγχου πρέπει να υπάρξει τόλμη και αδυσώπητη και σκληρή σύγκρουση μέχρι τέλους.

Το ανεξέλεγκτον των δικαστών ισχύει μόνον εις την Ελλάδα από συστάσεώς της ως ελεύθερο κράτος.

Αυτό το δικαίωμα τους έδωσε την ελευθερία κινήσεων, όπως συνέβη και εις την περίπτωσή μου όπου ο πρόεδρος κατά τη διάρκεια της διαδικασίας δήλωσε με τρόπο προκλητικό ότι, το δικαστήριο αφήστε ας παρανομήσει κάντε μας μήνυση, αυτό δήλωσε όταν κάλεσε τον μάρτυρα κατηγορίας, άτομο το οποίο παρίστατο καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας παρά την ομόφωνη αρνητική αντίδραση της υπερασπίσεως.

Εδώ λοιπόν πρέπει να παρακαμφθεί το γραφειοκρατικό μανδαρινάτο του υπουργείου και ο υπουργός με τους επιτελείς του να δράσουν ακαριαία χωρίς αναστολές και προσχήματα για την αποτελεσματική ίαση της πνευματικής και ηθικής ηρεμίας.

Οι σκέψεις και τα συμβαίνοντα περνούν ως κινηματογραφική ταινία από την παραμονή της πρωτοχρονιάς (2006). Συλλαμβάνομαι στην Αθήνα και μου λένε για εκκρεμότητες και εντάγματα. Από εδώ άρχισε το οδοιπορικό της ταλαιπωρίας.

Εγκιβωτισμένος σε ένα λεωφορείο (κλούβα) ανά τέσσερα άτομα φθάσαμε στη Θεσσαλονίκη. Ευτυχώς δεν είμαι κλειστοφοβικός.

Τελικός σταθμός μεταγωγής Θεσσαλονίκη 5μ. Κατόπιν σημαντικής έρευνας οδηγηθήκαμε σε θαλάμους. Δωμάτια ψηλοτάβανα, ανήλιαγα και ψυχρά. Ανύπαρκτος εξαερισμός και ο φωτισμός.

Από το βάθος αυτού του μεγάλου και παγερού σιδηρόφρακτου θαλάμου ξεπροβάλλουν άνθρωποι με πρόσωπα άσπρα σαν το χαρτί, λες και δεν ρέει αίμα στις φλέβες τους, νεκροζώντανοι. Κοιτούν με καχυποψία και μας εξετάζουν με φευγαλέα βλέμματα.

Η γνωριμία μου από το επτάωρο ταξίδι, αλβανικής καταγωγής, μου εξασφάλισε χώρο για ύπνο.

Κάθομαι στο τσιμεντένιο μου κρεβάτι. Κοιτάζω γύρω μου, κυριολεκτικά βρίσκομαι σε μία αποθήκη ψυχών. Μικρές λιτές κινήσεις υποδηλώνουν ταλαιπωρία και κόπωση.

Χαμηλόφωνοι διάλογοι, παγεροί μονόλογοι και μερικά όνειρα συνθέτουν την ιθαροτραγωδία της ημέρας.

Άνθρωποι που κουβαλούν τα προβλήματά τους ως τοξικά απόβλητα της κοινωνίας εξομολογούνται τον πόνο τους όχι σε αυτούς που τον προκάλεσαν αλλά σε τρίτους κατά κανόνα άσχετους και σίγουρα όχι πρόθυμους να ακούσουν.

Μου φαίνονται σαν καρικατούρες μου έρχεται να γελάσω εις βάρος τους, αλλά προσπαθώ να βρω το σθένος για να αναγνωρίσω ανάμεσά τους τον εαυτό μου. Δεν μπορώ να ταυτιστώ, δεν ξέρω ποια είναι η θέση μου εδώ μέσα. Ο Ο., ο Α., ο Μ., ο Ν., ο Σ., ο Μ. Περιθωριακοί τύποι, άτομα χωρίς καμία πρόνοια όπου για το υπόλοιπο του έντρομου βίου τους βρήκαν άσυλο στη φυλακή. Άτομα που διέπραξαν αξιόποινες πράξεις, για να εξασφαλίσουν ένα πιάτο ζεστό φαί. Και να περάσουν ένα καλό χειμώνα. Ή πρεζόνια που με κάποιον τρόπο εξασφαλίζουν χωρίς κόπο τη δόση τους. αναπάντητα ερωτήματα.

Ο Κ., η γνωριμία μου, με σκουντάει. Ξαφνιάζομαι, τον κοιτώ, μου δίνει κάτι κουβέρτες βρώμικες όπως και ο χώρος. Τις στρώνω.

Το ταξίδι κουραστικό. Ήμουν καθ' όλη τη διαδρομή όρθιος. Δεν είχαμε φάει. Μας λέει κάποιος

ότι θα περάσει το καρότσι με σάντουιτς και κάποια φαγητά.

Η τουαλέτα βρωμούσε και έσπαγαν τα λούκια της αποχέτευσης από το ταβάνι. Διαμαρτυρήθηκα στον αξιωματικό, έχουμε ειδοποιήσει τον υδραυλικό μου απάντησε με βλοσυρότητα.

Φωνές ακούγονται από τους γύρω θαλάμους και τσακωμοί για μία συσκευή τηλεφώνου με ρόδες. Ήθελαν όλοι να επικοινωνήσουν με κάποιον. Τα τηλεφωνήματά μου τα ρυθμίζει ο Κ., έμπειρος ότι.

Η ώρα περνούσε καθώς ήμουν χαμένος στο κόσμο μου, ξένος εν μέσω ξένων. Βλέπω να πλησιάζουν από το βάθος του θαλάμου τα νεκροζώντανια άτομα και μας παρακαλούσαν για λίγα χρήματα επειδή το καρότσι ήρθε, μήπως και εξασφαλίσουν φαγητό. Τα διακρίνω καλύτερα, σκελετωμένα τρεμάμενα κορμιά ζωγραφισμένα με κακόγουστα τατουάζ. Κορμιά σημαδεμένα και πληγιασμένα από τους ξυλοδαρμούς.

Παράγγειλα για τους περισσότερους. Για μένα και τον Κ. 2 μερίδες παιδάκια με πατάτες, η όρεξη έφυγε. Τι απαίσια γεύση. Με έκανε να ξεχάσω τα πάντα, μίσος και θυμός με κυρίευσε, μα τελικώς ...ούτε ζώα να ήμασταν. Ρεύτηκα. Τι αηδία. Το ρέψιμο και όλη τα εκκρίματα, οι εκλύσεις και οι εξατμίσεις του ανθρώπινου οργανισμού λένε περισσότερα από την κοινωνία της ετικέτας και των βαρύδουπων διακηρύξεων.

Προσπαθώ να βάλω τις εικόνες τη μία δίπλα στην άλλη και διαπιστώνω ότι είμαι ένας και εγώ ήρωας μίας παράδοξης, γελοίας και απίστευτης περιπέτειας.

Μία περιπέτεια που δεν γνωρίζω το τέλος της πότε και ποιο θα είναι.

Ποιος είναι ο σεβασμός προς τον άνθρωπο όταν εδώ βλέπω ανθρώπους κατακρεουργημένους σωματικά και ψυχικά από τα όργανα του κράτους που περίτρανα συνεχίζουν το έργο των βασανιστών.

Αποτυπωμένος είναι ο πόνος στα πρόσωπά τους. Όλα αυτά μου υπενθυμίζουν την υποχρέωση να κρατηθώ ψύχραιμος και να μην παραδοθώ στον αργό ψυχολογικό θάνατο.

Εξιστορήσεις βασανισμών, ξυλοδαρμοί, φάλαγγες, εικονικές εκτελέσεις, βραστά αυγά και

εκβιασμοί συνθέτουν το παζλ των συζητήσεων. Και ενώ αυτά συμβαίνουν στους παραμεθόριους Αστικούς Σταθμούς Σερρών, Δράμας, Κιλκίς, Πολυκάστρου κ.λπ. οι κοινωνικοί επιστήμονες, στοχαστές, δημοσιολόγοι, πολιτικοί, εκληγολόγοι, παπαρολόγοι, σκοταδιστές και φωταδιστές, σκεπτόμενοι και επώνυμοι, προβάλλουν έναν εικονικό ψευδόκοσμο. Είναι όπως μαθαίνουμε ότι κάποιοι Γύφτοι χτίζουν εντυπωσιακά σπίτια. Αλλά τη φουφού την ανάβουν στο κέντρο του σαλονιού. Για να μη χαλάσει η παράδοση.

Καλή είναι και τα μοντέρνα μουσεία. Και η μεταφορά των μαρμάρων της Ακρόπολης σε έναν νέο χώρο εντυπωσιακότερο. Καλή η συντήρηση και η ανακαίνιση των κτιρίων της Θέμιδος. Αλλά καλύτερο όμως είναι να καταλυθεί η απολυταρχία του ψεύδους, του πηλαστού και του εφήμερου και να μας δώσετε πίσω την πραγματικότητα, τη σκέψη, τη συνείδηση. Σκέψεις και ερωτηματικά με έχουν πλημμυρίσει. Κοιτάζω γύρω μου, ο Κ. κοιμότανε, η ώρα ήταν προχωρημένη. Δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι.

Μικρές θλωρίδες φωτός τρυπώνουν μέσα από τα μικρά παράθυρα του θαλάμου. Ωστόσο, το φως είναι τόσο λιγοστό ώστε να μην υπάρχει σκιά να κρυφτεί κανείς. Τα ζόμπι με τα πανάθλευκα πρόσωπα και τα ζωγραφισμένα κορμιά σηκώνουν τα βλέμματά τους και προσπαθούν να επικοινωνήσουν με νεύματα και χαμηλότερες συζητήσεις.

Κάποιες συναλλαγές γίνονται μεταξύ τους. Κάτι ανταλλάσσουν, μάλλον ψυχοφάρμακα. Τα παίρνουν για να ξεχάσουν, να γίνουν ευτυχισμένοι ή να ξεπεράσουν το σύνδρομο της αποστέρησης.

Παραμένω στο διάδρομο του σωφρονιστικού ιδρύματος, σκέπτομαι τη δεύτερη μέρα στο μεταγών. Οι εικόνες πάλη και εκείνη την ημέρα οι ίδιες. Εικόνες και θέαμα που караδοκεί για να εκτυλιχθεί παντού, ακόμα και στο σπίτι μας.

Μακρινές ακούγονται οι φωνές που όλο και πλησιάζουν και τι ζητούν; Κατανόηση, βοήθεια και ένα σωστό άσυλο. Δεν ζητούν αντιπάλους της όρασης και των ψευδαισθήσεων, αλλά ένθερμους οπαδούς της γυμνής αλήθειας. Ζητούν την ανάδειξη του όντος. Γιατί τόση παραπλάνηση, τόση μυθοπλασία, τόσες βίαιες προσβολές, τόση απόκρυψη

και τόσα θύματα στο βωμό των εντυπώσεων και της καθημερινής σκηνοθεσίας;

Η κούρασή μου ήταν μεγάλη. Παράγγειλα πορτοκαλάδα, τουλάχιστον να ανεβάσω την άμυνα του οργανισμού μου, γιατί το φαγητό είναι σχεδόν ανύπαρκτο όταν ο καροτέρης φέρνει ό,τι αυτός θέλει. Η μέριμνα του κράτους είναι τα πέντε και κάτι ψηλά σε ευρώ που μας καταβάλλει καθημερινά προς κάλυψη εξόδων. Κατά τα άλλα είμαστε στην Ελλάδα του εκσυγχρονισμού και των Ολυμπιακών Αγώνων. Έβδομη μέρα και δεν έχουμε κάνει μπάνιο. Όλοι αξύριστοι, βρώμικοι. Προσαρμοσμένοι στο περιβάλλον. Φροντίζουμε και σκουπίζουμε καθημερινώς πάντως η καθαρίστρια περνάει κάθε Τρίτη μέρα. Καθώς σκέφτομαι και εξιστορώ όλα αυτά αναρωτιέμαι γιατί να με ενδιαφέρουν οι πολιτικές εξελίξεις όταν οι ίδιοι οι πολιτικοί μου αφαιρούν αυτό το δικαίωμα. Δεν με ενδιαφέρει τι κρύβεται πίσω απ' το θολωμένο μυστικό του Πρωθυπουργού και του Γιωργάκη. Οι πολιτικοί τελικώς ξεκίνησαν από τον κόσμο του είναι και μετακινούνται προς τον κόσμο του έχειν.

Τελικώς είναι αυτά που τους αποτελούν ή αυτά που έχουν στην κατοχή τους. η νέα αυτή μετακίνησή τους είναι δραματική. Το πολιτικό στερέωμα μεταμορφώνεται δραματικά. Πώς να λυθούν τα κοινωνικά προβλήματα όταν αρκούνται μόνο σε δηλώσεις και δεν κάνουν πράξεις τα πιστεύω τους; Αρνούνται μία δήθεν ανεικονική πραγματικότητα, παραμορφωμένη από τις τεχνικές των θεαμάτων. Και στο φινάλε, κύριοι, δεν είμαστε ό,τι δηλώσεις ούτε μόνον ότι φαίνεται, αλλά κι αυτό που πιστεύουμε. Αυτό που εμπιστευόμαστε.

Την παρουσία μας την αναγνωρίζουμε μέσα από έναν απέραντο ωκεανό εικόνων όπου απαρτίζεται από πολλά μικρά και διαφορετικά κομμάτια και δεν είμαστε ένα ενιαίο μεγάλο και ομοιογενές κοινό της μεγάλης οθόνης.

Θα ήθελα αντί οι πολιτικοί να μάχονται για την καρέκλα και τα οφίτσια να προσπαθήσουν συλλογικά και να λύσουν δίκαια τα κοινωνικά προβλήματα, γιατί όπως κάπου διάβασα η ευτυχία ενώ είναι κατ' εξοχήν συλλογικό αγαθό την αντιμετωπίζουμε ως ατομικό αγαθό. Αν δεν αντιλήσεις χαρά από τη χαρά του άλλου και δεν είσαι έτοιμος να τη

μοιραστείς τότε μετατρέπεται σε δυστυχία. Η ευτυχία πολλαπλασιάζεται μόνο δια της διαιρέσεως.

Ένα μουγκρητό με πόνο ακούγεται από την άκρη, στο βάθος του δωματίου, ένας μακρόσυρτος ήχος. Ο Κ. μου λέει μην δίνεις σημασία. Ντάγκλεις βγάζει αυτός. Οι λέξεις όπως ντάγκλεις, γιούφι, στράνο, φιξάκια, σέο, γκάνο κ.λπ. είναι γνωστές εδώ αλλά άγνωστες σε εμένα.

Κατά την παραμονή μου στο μεταγωγών ανακαλύπτω νέα πράγματα, αφού βέβαια κάθε μέρα μεταφέρομαι μετα συνοδείας στους ανακριτές προκειμένου να καταθέσω για υποθέσεις άγνωστες σε εμένα. Τα τοξικά απόβλητα (κρατούμενοι) συσσωρεύονται, ανανεώνονται. Σταθμός φορτοεκφόρτωσης και διανομής ψυχών. Απ' ότι μαθαίνω εκ των διερχομένων τα κρατητήρια των αστυνομικών σταθμών είναι υπερπλήρη και τα δικαστήρια ενισχύουν την πληρότητα, τροφοδοτείται καλά ο μινώταυρος από το σύστημα, είμαστε το βούτυρο για το ψωμί των υπαλλήλων, κατά δήλωση ενός εξ αυτών.

Τι να πω, αυτή είναι η Ελλάδα του 21ου αιώνα, η Ελλάδα της ακατάσχετης φιλολογίας της δια-

φθοράς, της μυθολογίας, της καθαρότητας και της διαφάνειας των χειροπέδων, των δικογραφιών. Και ενώ η χώρα μετετρέπη σε ένα απέραντο ανακριτικό γραφείο, η δικαστική εξουσία μεταλλάχθηκε σε υπερεξουσία που βρίσκεται σε διατεταγμένη υπηρεσία που αποφασίζει βάσει πολιτικού timing, καταστρατηγώντας δικαιώματα αθώων υπόπτων, κατηγορούμενων και ενόχων. Μιλάμε για τη δημιουργία ενός κράτους δικαστών που εκλαμβάνει εξουσία υπεράνω όλων και ο εκάστοτε πολιτικός αρχηγός νομίζει ότι πέτυχε όλους τους στόχους που είχε θέσει. Είναι σαν τους στόχους που θέτει ο ψυχοπαθής στο ντιβάνι του ψυχιάτρου του.

Η περιπέτειά μου συνεχίζεται, πηγαίνω και έρχομαι στους ανακριτές, μου προσάπτουν κατηγορίες. Με φέρνουν συνένοχο με άτομα και εταιρείες που δεν γνωρίζω, εφοριακούς και δημόσιους υπαλλήλους που εγώ τους έπεισα για να κάνουν παρανομίες για να φτάσω σήμερα να καταδικαστώ. Η ψυχοπάθεια εις το έπακρο.

Σε μια ερώτησή μου προς την ανακρίτρια, πως θα μπορούσα να επηρεάσω έναν υπάλληλο που

ποτέ δεν γνώρισα ούτε γνωρίζω η απάντηση ήταν ότι τηλεφωνικώς. Όποια επιχειρήματα και να προέβαλα, η κατηγορία κατηγορία. Εμφανές το σύνδρομο από το οποίο διώκονται οι ανακρίτριες για ποινικές διώξεις. Εκπέμπουν κύματα αθαζονείας για εξουσία στο δικαστικό στερέωμα.

Μεγάλη η επιτυχία τους, οι ανακρίτριες ολοκληρώνουν το έργο τους, με παραπέμπουν στις αίθουσες των δικαστηρίων. Παραπέμπουν τον φαντομά. Εξαγοράζω την ελευθερία μου με χρηματικά ποσά και περιοριστικούς όρους αφού βεβαίως όσα έγραψαν στο χαρτί, την απολογία μου θα χρησιμοποιήσουν για χαρτί υγείας.

Το κυριότερο μήνυμα αυτής της ιστορίας είναι η ψυχαναλυτική εικασία ότι η μίζερη καθημερινότητα των ανακριτών και –τριών παρέχει επαρκή στοιχεία για σχιζοφρένεια. Τα πορίσματά τους στηρίζονται αποκλειστικά σε αμφιλεγόμενες εκθέσεις του ΣΔΟΕ και στις καταθέσεις μικρονοϊκών ατόμων. Άτομα τα οποία εκ των υστέρων εκδήλωσαν ότι οι καταθέσεις γίνονταν κάτω από πιέσεις, ξυλοδαρμούς και εκβιασμούς.

Πώς να εμπιστευτώ τη δικαιοσύνη όταν στηρίζεται σε εικασίες χωρίς τεκμήρια και ντοκουμέντα;

Τελικώς οι κυβερνήτες μας παραμένουν στις θέσεις τους εξαγγέλλοντας λόγια λόγια λόγια. Στο ψαχνό, στη δικαιοσύνη, στον πολιτικό, στον πνευματικό, στον αγωνιστικό, στον επιστημονικό χώρο. Λόγια κενά, λόγια παχιά, λόγια ξαναζεσταμένα. Λόγια που επαναλαμβάνονται εδώ και χρόνια από τους ηγήτορες των πολιτικών καρτέλ.

Και παρότι όλοι, μηδενός εξαιρουμένου εξ αυτών έχουν σπουδάσει και έχουν ζήσει στο εξωτερικό και ενώ εισάγουν ιδέες, θεσμούς, όπλα, νο-

στροπίες, ακόμη και τον εαυτόν τους υπό παραλληλαγμένη μορφή και όλα εξ ανάγκης, γίνονται ψευδαντίγραφα του εξωτερικού, αιώνιοι δανειολήπτες πολιτισμού μη εξαιρουμένου και αυτού του Συνατάγματος που από το βέλγικο προσαρμόστηκε εις μία νυκτί στα οικεία δεδομένα. Δεν κατάφεραν να εισαγάγουν ένα σωφρονιστικό σύστημα προς εκσυγχρονισμό του ισχύοντος.

Όλες αυτές οι σκέψεις περνούν από το μυαλό μου. Κοιτάζω τον διάδρομο, γέμισε κόσμος, αυτόν τον κόσμο που η πολιτεία και το κοινωνικό μας σύνολο, η καθωσπρέπει κοινωνία κατονομάζει περιθωριακούς, κακούς, εγκληματίες, πρεζόνια, απατεώνες και μαστροπούς με αυτούς συζώ και σωφρονίζομαι. Αυτό ήθελαν οι δικαστές, και οι συντεχνίτες εταίροι τους, με τις ευλογίες βεβαίως και την πολιτική ανοχή της τοπικής οργανωμένης πολιτείας όπου κάτω από διάφορες συνταγές, διάφορες ομάδες συνεχίζουν τη δράση τους.

Εάν οι τοπικές πολυσυλλεκτικές πελατειακές δυνάμεις δεν αλλιάξουν πρακτικές, ιδιαίτερα στις μικρές κοινωνίες, και δεν αντιμετωπίσουν με κάθε νόμιμο μέσο εκείνους τους πελάτες που επιμένουν να επιβάλλουν τους δικούς τους νόμους με διάφορες έκνομες μεθόδους, τότε τα φαινόμενα της διαφθοράς θα διαχρονίζονται.

Κοιτώ το ρολόι μου, ο χρόνος, ο μεγαλύτερος εχθρός, τον σπρώχνω δεν φεύγει, το κουδούνι χτυπά, μπαίνουμε μέσα. Θα έρθουν οι ανθρωποφύλακες να μετρήσουν κεφάλια. Η ζωή συνεχίζεται με τον ίδιο ρυθμό. Περιμένω....Τί; Μήπως κάποιος φωτισμένος δικαστής εξετάσει την υπόθεσή μου...